

Náhradní láska

Adopce a náhradní péče jsou velká, nespočetněkrát rozebraná témata dnešní společnosti. Není divu, točí se okolo nich spousta otázek, které nikdo nedokáže plně zodpovědět. Může cizí člověk nahradit biologické rodiče? Jaký dopad může na dítě mít zjištění, že jeho rodiče nejsou jeho rodiče? Jak se cítí děti přehazované z rodiny do rodiny?

Je důležité se nejprve zamyslet nad začátkem takových situací. Dítě, které se dostává do adopční nebo pěstounské péče, je zpravidla něčím poznamenáno. V těch lepších případech si s sebou nese cejch nechtěného dítěte. V těch horších si ho bude každý spojovat s nějakým velice nepříjemným incidentem. Tak nebo tak se na všech těchto dětech již v raném věku podepíše stav jejich biologické rodiny.

Co následuje poté, se již liší případ od případu. Značná část opuštěných dětí se do rukou nějaké náhradní rodiny ani nedostane a prožije zbytek dětství v dětském domově či jiném zařízení. To ale nemusí být nutně špatně. I takové prostředí může nabídnout spoustu lásky a skvělé zázemí. Rodičovské vzory si dítě najde i jinde a ve výsledku to není nijak zásadní rozdíl.

Ve zbylých případech se děti dostávají k různým rodinám, ve kterých je situace ve výsledku stejná. Záleží pouze na rodičích, jestli dokáží vytvořit přívětivé prostředí, ve kterém se bude dané dítě cítit příjemně a v bezpečí. Je to možné? Bezpochyby.

Sám jsem se setkal s případem, kdy se k mým známým shodou okolností dostala dívka z dětského domova. Šla k nim na brigádu a postupně se s nimi tak sblížila, že ji brali jako vlastní dceru. A pro dítě, které celý svůj život jen trpí cítí se nechtěně, je jakýkoliv drobeček lásky jako vysvobození. I něco tak drobného, jako je upřímné objetí, dokáže v takovém případě divy.

Na druhé straně ale stojí případy, kdy náhradní rodina dítě šikanuje, odstrkuje nebo vytváří nějak nepříjemné prostředí. Děti v této situaci pak často končí ve špatných partách, s traumaty nebo jinak poznamenané. Stávat by se to nemělo, neboť kritéria pro umístění dítěte do náhradní rodiny jsou velmi přísná.

Naprosto stejná situace nastává i v klasické rodině s biologickými rodiči. I tam mohou rodiče buď vystavět skvělé prostředí, nebo naopak všelijak dítě poškodit. Jistou formu lásky k vlastním dětem máme zakódovanou hluboko v pudech, ale i pudy se dají ignorovat, a tak známe i případy, kdy rodič zavraždil své vlastní dítě.

Jak tedy nahlížím na celou situaci? Je jasné, že jak biologičtí rodiče, tak pěstouni, mohou své dítě nenávidět nebo bezpodmínečně milovat. A stejný vztah může opětovat i dítě rodičům. Záleží tak hlavně na individuálním přístupu rodičů a dětí. Bez ohledu na biologii se může cítit dítě milováno, nebo nenáviděno.

Radek Hegenbart
oktáva
Gymnázium a KVC Sokolov

